

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 5.

Den 1ste December 1887.

37te Aargang.

En Epistel

til

Medlemmerne i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige.

(Fortsat fra Side 56.)

De Helliges Pligter.

Som Medlemmer af Kirken paa-hviler der os et Ansvar at opbygge Zion. Gud har grundlagt Zion, og vi bør søge at sprede dets Velsignelser og Goder til hele Menneskeslægten. Det burde være vort bestandige Formaal ikke at gjøre Noget, som vil svække dets Indflydelse eller forhindre dets Fremgang paa Jorden. Vi bør indprente dette hos vore Børn, at de kunne vove op og være fylbte med Kjærlighed til Guds Værk.

Der har været for megen Sigegh-dighed i denne Henseende. Mange have fulgt en kortshnet og egentjærlig Fremgangsmaade og have søgt deres egne individuelle Fordele uden Hensyn til Virkningen, som deres Handling vilde have paa Guds Værk. De have ikke haft Guds Være for Øje. En saadan Fremgangsmaade har været en Snare for dem, som have handlet saaledes, og de have skadet sig selv for ikke at tale om den Virkning, som

deres Handlinger have haft paa Zions Sag.

Opmuntring til Ægteskab.

Herren har sagt os at Ægteskabet er indstiftet af ham. Ægteskab er næsten foragtet i mange Kommuner, som vi læse om i Bladene; det paa-staaes, at Mange iblandt os hælder i samme Retning. Grunden kan uden Tvivl tilskrives Begjærligheden efter Rigdomme, hvilket gjør, at unge Mænd vægre sig ved at paatage sig det Ansvar at forsjøge en Hustru og Familie. Efterhaanden som vi afvige fra de tidligere Dages simple Levemaade, saa er det naturligt at forvente, at denne Tilbøjelighed vil forøges, og unge Mænd vægre sig ved at tilbyde de unge Damer Ægteskab, medmindre de kunne forskaffe dem et ligesaa hyggeligt Hjem, som de havde under Forældrenes Tag. Pigernes Forsængelighed og Odfelthed vil have den Virkning at forhindre unge Mænd fra at gifte sig. Enhver

indfaldselserig Person burde søge at modarbejde denne Tilbojeligbed og freinstille for den opvoxende Slægt de Fordele, som ville følge velordnede Egtefæber. Intet Samfund kan trives og bevare en høj Moral, hvor der findes en stor Mængde ngifte unge Mænd og Kvinder. Vi skulde bedroves, om en saadan Klasse skulde forøges iblandt os, og alle lovlige Midler burde anvendes for at afværge dens Tilværelse. De Unge af begge Kjønn burde læres, at det ikke er en absolut Nødvendighed at have Rigdomme for at blive lykkelige. I dette Land kan et stræbsomt og sparsommeligt Egtepar snart samle omkring sig Livets Behageligheder, som ere nødvendige for deres Lykke. Den Tilfredshed, som begge ville have i kommende Aar ved Nydelser af Frugten af deres fælles Arbejde og Stræbsomhed, vil rigelig betale dem for enhver Fornægtelse i Egtefæbets tidligere Dage. Den Hygge, som saaledes forhverves, vil blive dobbelt kjær for dem ved Tanken, at de begge have hjulpet til at forhverve den. Ungen rettænkende og opløst ung Kvinde vil afflaa et Egtefæbets tilbud fra en god og flittig ung Mand uden nogen anden Grund, end at han ikke strax kan omringe hende med alle de Behageligheder, som hun maatte ønske sig.

Unge Mænd, som ere i Besiddelse af saadanne Egenheder, som Kvinder kunne respektere hos en Mand, behøve ikke at være bange for, at Pigerne ville afflaa deres Tilbud, fordi de ikke have meget af denne Verdens Guds. De ville med Glæde bære deres Del af Livets Byrder uden Klage, naar de ere sikke paa deres Mands Kjærlighed, og deres støttende og ledende Haand.

Mod at paadrage sig Gjæld.

Vi søle os tilskyndede til at advare de Hellige mod den slæmme Bane at sætte sig i Gjæld og paadrage sig større Forpligtelser, end de ere i Stand til at bære, hvilket ofte leder til Tabet af deres Hjem og Ejendomme. Vi vide meget godt, at det er Tidens Skik at tage paa Kredit til det Yderste, og at det er almindelig at Nationer, Stater, Byer og Kommuner laane Penge og udsteder Gjældsbeviser i en saadan Grad, at mange Menneker ere forhindrede i at eje den Jord og de Huse, hvori de bo. Saaledes bliver den store Masse Lejere. Dette er et stort Onde og Noget, vi som et Folk burde sty. Vore Forretningsaffærer bør ledes saa meget som muligt paa en saadan Maade, at vi betale, hvad vi kjøbe, og vort Behov bør ikke overstige vore Indtægter. Al Hang til Spekulation bør undertrykkes. Der gives mange Menneker her i vort Territorium, der ere blevne hjemløse af denne Grund. For at skaffe Penge til en eller anden Spekulation, der har set lovende ud, have de pantsat deres Hjem for kun at blive stufede og finde sig selv og Familie uden Husly. Alt dette er misligt. Derjom Tabet kun saldt paa den, der bærer Skylden for saadan Ubefindighed, da vilde det ikke være saa sørgeligt, men i de fleste Tilfælde maa Familier lide derunder, og Tabene søles i en vid Omkreds. Vi gjentage derfor vort Raad til de Hellige, at undgaa Gjæld. Vær tilfreds med moderate Indkomster og lad ikke Kjærlighed til Penge vildlede Eder. Husk paa, hvad Bismanden siger: „Den, som hastar at blive rig, skal ikke blive uskyldig.“ Lad ogsaa vore Born opdrages i Nøjsomhed og ikke vænne sig til Vaner, de ikke kunne vedligeholde uden at sætte sig i Gjæld.

Zion skal ikke bortflyttes.

Vi ere mere end noget andet Folk blevne velsignede med vise Raad uden Ende. De strække sig til enhver Omstændighed i Livet, og saa vidt vi have adlydt dem, har Lykke og Tilfredshed været Følgerne. De Besværligheder, vi for Tiden ere underkastede, skyldes — om ikke aldeles, saa dog væsentligt — den Omstændighed, at vi have ringeagtet Raad. Have ikke alle de trofaste Sidste-Dages Hellige, der have fulgt Begivenhedernes Gang, erfaret dette? Derjom vi havde holdt os dem efterrettelige, havde vi ikke nu været under de trykkende Omstændigheder, hvorunder vi befinde os. Men skulle vi nu ikke hofte Nytte af Erfaringen og handle klogere i Fremtiden? Herren siger i Pagtens Bog 85. Stk.: „Sandelig siger jeg Dig, jeg Herren vil trætte med Zion og gaa i Rette med hendes Stærke og revse hende indtil hun sejrer og overvinder og er ren for mig; thi hun skal ikke flyttes fra sit Sted, jeg Herren har talet det.“ Vi burde begynde at forstaa, at Herrens Veje ere langt højere end vore Veje, og at hans Raad, uagtet de maaske medføre store Opofrelser, ere de bedste at følge og holde sig til. Tusinder af os kunne bevidne dette af egen personlig Erfaring. Disse Tusinder burde forene sig i at ophjse de Unge, og de Uerfarne om, at det lonner sig bedst at lytte til Herrens Raad.

Æren tilkommer Herren.

Vi burde ogsaa lære, at Herren selv vil have al Æren for hans Riges Grundlæggelse paa Jorden. Menneffene kunne lige saa lidt nu som i fordums Dage fordre den. Intet uden Guds Kraft kunde frembringe Evangeliet i sin Fylde, organisere Kirken og samle Folket til Zion, saaledes som

der er forudsagt. Derfor maa vi som Sidste-Dages Hellige give Gud Æren for enhver Velsignelse, vi erholde af ham.

Hvorledes vi skulle leve.

Ethvert af Kirkens Medlemmer burde bestræbe sig for i sit daglige Liv at leve overensstemmende med Evangeliets Lærdomme. Paa den Maade kunne vi bedst overbevise Verden og Menneffene i Almindelighed om Evangeliets Sandhed. Vi gjøre store Paastande; derfor burde vi ogsaa lade vore Handlinger svare dertil. Vore Børn bor belæres om dette og indprentes, at Navnet Hellig er saa ophøjet, at kun de, der ere rene af Hjærte, have Ret til at bære det.

Derjom vor Religion ikke lærer os at elske Gud og vor Næste og behandle dem ærligt, da er vor Paastand ikke stort bevent. Apostelen siger: „Derjom Nogen siger, at han elsker Gud, men hader sin Broder, han er en Løgner; thi hvo som ikke elsker sin Broder, som han har set, hvorledes kan han elske Gud, som han ikke har set?“

Vi kunne bedst vise vor Kjærlighed til Gud ved at efterleve vor Religion. Det er unyttigt at paastaa, at vi elske Gud, saa længe vi bagtale og gjøre hans Børn Ondt. De hellige Forpligtelser, vi have indgaaet med ham, byde os at gjøre vor Pligt mod hverandre. Religionens højeste Maal er at lære os, hvorledes vi skulle handle for at forskaffe os selv og Andre den største Tilfredshed. Derjom de Sidste-Dages Hellige levede saaledes, som de burde, og som deres Religion lærer dem, da vilde der kun findes broderlig og søsterlig Kjærlighed i deres Hjærter for hverandre. Gladder og Bagtalelser vilde da være ukjendt iblandt os, hvorimod Fred, Glæde og god Forstaaelse

vilde herse. Vi ville være det lykkeligste Folk paa Jorden, og Himlens Betsignelser og Fred vilde hvile paa os og Alle, som ere forbundne med os.

Dersom der findes Trætte, ond Vilje og Had iblandt os, da er det, fordi vi ikke efterleve Evangeliet, thi dets Frugter kunne ikke være af nogen som helst ond Karakter, og naar Sligt eksisterer, da er det nødvendigt at omvende sig. Dersom Nogen føler sig saaret eller forurettet af sine Brødre eller Søstre, da viser Evangeliet os, hvorledes dette kan godtgøres. I Stedet for at tale derom til Andre, bør man gaa til den, af hvem man er bleven fornærmet, og fortælle ham, hvorledes man føler. Parterne burde jævne det imellem sig, men kunne de ikke dette, da lad dem gaa til Kirkens Embedsmænd og lade disse bilægge Striden. Paa denne Maade kan Had og Uenighed bilægges og Tilliden vedligeholdes.

Delagtighed i Nadveren.

Det er Skik blandt de Sidste-Dages Hellige at deltage i Nadveren en Gang om Ugen. Dersom vi tage Hensyn til Herrens Ord, til hvis Ihukommelse vi nyde dette Maaltid, da kan Ingen, som har syndet, tillades at deltage deri, forinden han har omvendt sig. Det er Herrens udtrykkelige Befaling, at Ingen maa deltage uværdigen i Nydelsen af dette Maaltid, som er indstiftet til Erindring om hans Rjod og Blod. Et bedre System til at vedligeholde gode Følelser blandt Sostende kan ikke tænkes. Dersom de Hellige gjøre deres Pligt, da kan ingen Uenighed eksistere over Herrens Dag, naar Folket samles for at æde og drikke til hans Ihukommelse.

Tempelarbejde.

Trods de Banfæligheder, de Hellige have havt at bekæmpe, have de dog udført deres Gjerning i enhver Retning med usvækket Iver. Dette viser sig i Særdeleshed i deres Tempelarbejder. Dnset om at udføre Ordinanancer for dem selv og deres Dode, er tiltaget, og de, som ere beskæftigede i Templerne, have deres Tid optaget med at gjøre deres Pligt der. Det er øjensynligt, at de Hellige paaafjonne de Betsignelser, der følge af dette Tempelarbejde. Naar vi betænke, at vi allerede have to Bygninger, hvori de, som ønske at gaa der, kunne modtage de hellige Ordinanancer for sig selv og for dem, i hvis Saliggjørelse de ere interesserede, og at vi have en anden i Manti, der nærmer sig sin Fuldbendelse, og en i Saltsofstanden, som vi haabe skal blive færdig inden længe, da fyldes vore Hjærter med Glæde og Taknemlighed over Guds Godhed mod sine Børn, fordi han har tilladt dem trods Forsølgelse at opføre disse Bygninger og indvi dem til ham efter det Mønster, han har givet os. Ingen rettænkende Sidste-Dages Hellig kan tænke derpaa uden at blive gennemtrængt med en himmelsk Glæde over det, som Herren har udrettet for os i denne Slægt, idet han har skjænket os enhver Lejlighed til at berede os selv, vor Afkom og vore Fædre for den evige Verden, som følger efter dette Liv. De Sidste-Dages Hellige ere i Sandhed et meget begunstiget Folk. Og fra hvert et Hjem burde der opstige Pris for Guds store Barmhjærtighed mod os. Han har givet os store og herlige Voster og har hidtil opfyldt dem. Vi ville tilvisse være de mest utaknemlige Skabninger paa Jorden, dersom vi, efter at have modtaget saa mange Beviser paa Guds Godhed, kunde blive ligegyldige

og efterladne i at fremme hans store Sag.

Udenlandske Missioner.

De Uldster, der have prædiket Evangeliet i Sydstaterne, ere ifølge Præsident John Morgans Udsagn blevne bedre behandlede i den senere Tid, end Tilfældet har været tidligere. Man lytter til deres Prædikener med mere Taalmodighed, og den pobelagtige Mand og det ugrundede Had er ikke saa almindeligt. Der bliver stadig Nogle tillagte Kirken, og de, der emigrerer fra den Landsdel, nedsatte sig almindeligvis i Colorado.

Uldsterne i de nordvestlige Stater, under Præsident W. M. Palmers Ledelse, fortsætte deres Arbejde med usvækket Nidkjærlighed og have temligt godt Held med sig i at bringe Sjæle ind i Kirken. Mange af vore unge Mænd have hentet en rig Erfaring ved deres Missionsarbejde i disse Missioner, og naar de komme tilbage, ere de i de fleste Tilfælde bedre stikede til at hjælpe de lokale Autoriteter i Evangeliets Tjeneste i de Egne, hvor de hører hjemme.

I Storbritanien have Uldsterne paa visse Steder haft betydelig Modstand at kæmpe mod, hvilket hovedsagelig er forarsaget ved Apostater. Arbejdsmarken der er langt vanskeligere end i forrige Tider. Folkets Hjærter synes at være haardere, og der hersker stor Ligegyldighed med Hensyn til Religion. Dog erfarer vi af Præsident George Teasdale, der for nærværende præsidere over den europæiske Mission, at de Uldster, der tiltræde deres Arbejdsmarker med den rette Mand, have Grund til at frydes ved den Velsignelse, der følger deres Gjærninger.

I den schweiziske og tytske Mission, for hvilken Uldste Frederik Schönfeld

er Præsident, samt den skandinaviske Mission, over hvilken N. C. Flngate præsidere, arbejde Uldsterne ligeledes med Iver, og gode Frugter kroner deres Bestræbelser. Der gjøres for Tiden Forsøg paa at prædike Evangeliet i Tyrkiet, hvor Uldsterne Jakob Spori, J. M. Tanner og F. F. Hinke arbejde, ja endog Palæstina er bleven besøgt, og i det sidste Emigrationselskab, der ankom her til Wien fra Europa, var der ni Personer, der havde modtaget Evangeliet i det forjættede Land, hvor vor Frelser's jordiske Hjem var og hvis Jordbund hans hellige Fødder betraadte.

Paa Sandwichsoerne arbejde Uldsterne trofast under Præsident William Kings Ledelse, og Alt bliver gjort for at forbedre Folkets Stilling og befri det fra den Dødelæggelse, som truer denne Race med Tilintetgjørelse.

For Øjeblikket have Uldsterne henvendt deres Opmærksomhed paa de Søfarendes Der, hvor to indfødte Uldster fra Sandwichsoerne for uogle Aar siden vare saa heldige at døbe et stort Antal Indfødte og organiserede dem til Grene. Ingen af de hvide Missionærer have endnu besøgt disse Der, men maasse Nogle i en nær Fremtid ville besøge dem.

De Breve vi modtage fra New Zealand, hvor Uldste William Pagan præsidere, vedblive at bringe tilfredsstillende Underretninger. Uldsterne have stort Held med sig blandt Maorierne. Der er mange af de hvide Brødre, som have haft Lykke med at lære Sproget, der har en Del tilfælles med Sandwichsoernes. To af Uldsterne, Ezra T. Richards og Sondra Sanders, ere nu i Færd med at oversætte Mormons Bog i Maoriernes Sprog. Ogsaa i Australien arbejder Uldsterne; men der er en langk haar-

dere Arbejdsmaark end iblandt Maorierne paa New Zealand.

Hjemmefabrikationen.

Der er i tidligere Epistler hyppigt gjort Hentydninger til Hjemmefabrikationen. Det har været og bør fremdeles være et uudtømmeligt Thema for Zion; thi der er endnu meget at udrette for at udvide vore Hjelpefilber og staffe Folket Arbejde. Med Glæde have vi bemærket de Fremskridt, der ere gjorte i nogle Retninger. De Varer, vore Uldfabriker levere, vinde stadig Ry for deres udmærkede Kvalitet. Men vi udføre en stor Mængde Uld, endog efter at alle vore Fabriker ere vel forsynede. Dersom denne kunde blive forarbejdet her hjemme, vilde det ved den Mængde Arbejde, det vilde afgive for Folket, storligen forøge Samfundets Velstand. Ved Siden af Fabrikationen af uldent Tøj bliver der ogsaa lavet en stor Del Hofestrømpervarer til Forhandling, hvilke ere ganske udmærkede.

Hvis vi skulle dømme efter den herskende Stemning, vilde vi slutte, at der snart vil blive lagt flere Grene af Hjemmefabrikationen til de allerede eksisterende. Sæbefabrikationen er bleven en Forretning, der betaler sig godt. Ligeledes laves her gode Hatte, Fodtøj, Klæder, Glas, Blyhvidt, Blyror, Maling, Børster, Papir, Tøper, Stivelse, Perlegrøn og Havremel, hvilke Ting ere nødvendige for os, og mange af disse Artikler laves i tilstrækkelig Mængde til Hjemmets Forbrug, og en Del bliver tilovers til Udførsel. Det er opmuntrende, at de fleste af disse Forretninger udvides for derved at forøge Produktionen. Vi have en Mængde opvokende Børn iblandt os, der burde gives Lejlighed til at erhverve sig Kundskab om Metanisme, Fabrikvirksomhed og andre Fore-

tagender. Det burde ikke alene paahvile Forældrene at sørge for at staffe Børnene saadan Lejlighed, men Kirkens ledende Mænd i alle Byerne burde have denne Gjenstand for Øje. Der siges, at en ledig Mand's Hjerne er Djævelens Bærsted, vist er det, at intet Samfund kan trives og indtage et højt moralsk Standpunkt, der ikke forstrækker sine Borgere med Arbejde. Det er bedre at arbejde for en lille Betaling end slet ikke at arbejde. Ved at gjøre Brug af den Erfaring, mange Individuer i de forskjellige Settlementer besidde, behøves der ikke at være Mangel paa Virksomhed for den opvokende Slægt eller for dem, der komme hertil fra fremmede Lande.

Det er et bekjendt Faktum, endskøndt det ikke altid tages i Betragtning, at et større Antal ledige Personer er et stort Tab for Samfundet. Det er ogsaa beklageligt, naar unge Menneſker maa forlade Hjemmet for at opsoge andre Steder, hvor de kunne finde en Virkekreds for deres Talenter. Byer, som ere i den Tilstand, vilde forringes og gaa deres Oplosning imode, medens andre, som tilvejebringe Arbejde, vilde høre sig i Antal og Velstand.

Ved at forene deres Midler og begynde fælles Forretninger kunne Byerne i mange Tilfælde begynde visse Grene af Fabrikationen og drive den paa en lønnende Maade og grunde deres Velstand. Forvovne Spekulationer bør dog undgaaes, da Fallit svækker Tilliden og gjør det vanskeligt at erholde Midler til mere værdige Foretagender. Hvor en fælles Forretning er gaaet fallit iblandt os, er det ikke fordi Principet har været galt, men fordi det ikke er blevet styret rigtigt, undertiden maaſke fornedelst Uvidenhed og Lige-

ghldighed og undertiden maaske paa Grund af Egennyttighed.

Vort Land bugner af nyttige Elementer. Vi have en frugtbar Jord, naar den bliver ordentlig dyrket, og et udmærket Klima. Sæd, Frugt og Urter kunne avles her og alle Slags Kreaturer kunne opfores og det af lige saa god Kvalitet, som der findes nogetsteds paa Jorden. Der burde kun avles den bedste Sort af alle Ting. Vore Heste, Kvæg og Fjerkreaturer burde være af den bedste Slags. Vort Bændingsystem tillader os ikke at kultivere store Landstrækninger. Vore Marker ere af moderat Størrelse. Derfor burde de dyrkes paa den aller bedste Maade for at frembringe de bedste Resultater. Der vil uden Tvivl blive en stor Forbedring i denne Henseende efterhaanden som Oplysningen tiltager i alle disse Forretningssgrene.

Praktisk Kundskab.

Det er med Tilfredshed, at vi bemærke den Interesse, der hersker blandt os med Hensyn til Uddannelse, men der kan gøres endnu mere i denne Retning. Efterhaanden som Smagen for Bogkundskab tiltager, burde legemligt Arbejde ikke forsvømmes. Mandens og Legemets Udvikling burde gaa Haand i Haand. Legemligt Arbejde bør altid betragtes som hæderligt. Den Lyst, som eksisterer blandt unge Mænd til at erhverve sig en Smule overfladisk Lærdom og saa anse sig for usiktede til alt legemligt Arbejde, bør af al Magt undertrykkes. Det er naturligvis nødvendigt, at videnskabelige Fag skulle

opmuntres; men Enhver burde sætte en Stolthed i at kunne frembringe noget og ikke nøjes med at være Forbruger alene. Vore Børn burde læres at underholde sig selv ved eget Arbejde og tillige at hjælpe Andre og gjøre det paa en ærlig Maade. Arbejde er en af de mest ærbare Midler, som Gud har givet sine Børn paa Jorden til at gjøre dette paa. Omsorgen for de Unge's Opdragelse er af den allerstørste Vigtighed.

Brigham Young oprettede Skoler i Provo og Logan, og i disse ere Evangeliet's Principer blevne lærte tilligemed andre Lærdomsfag. I den senere Tid ere andre lignende Skoler blevne oprettede i Saltstaden, Beaver og Fillmore. Disse have ubestrideligt haft det bedste Held med sig og det er kun beklageligt, at vi ikke have flere af den Slags Skoler.

Ved Professor Karl G. Mærsers, J. J. Stewarts og deres Medhjælperes utrættelige Arbejde have disse Skoler udført en velsignelsesrig Gjerning i videnskabelig Retning og ved at undervise de Unge om Livets og Saliggjorelsens Principer, disse Unge paa hvis Skuldre Guds Rige i en nær Fremtid vil komme til at hvile.

Vi haabe, at det ikke vil vare længe for denne Slags Skoler vil blive oprettede i enhver By, hvor de Sidste-Dages Hellige bo. Imidlertid bør de Hellige ikke undlade at benytte Lejligheden til at sende deres Børn til dem, vi allerede have.

(Fortsættes Side 75 i samme Nr.)

Den 1ste December 1887.

Et frimodigt Forsvar.

De Sidste-Dages Helliges Lære bliver ofte benyttet som en Handelsvare af Saadanne, som ikke ere villige til at underholde sig ved et ærligt Erhverv, men søge at bedrage Mængden ved Tale og Skrift om et Folk, hvis hele Formaal er at arbejde for Menneskeslægtens Oplysning og Forbedring saavel i time-lig som i aandelig Henseende.

Det synes som om Folkemassen har en umættelig Higen efter det romanagtige og utrolige, derfor finde vi, at Skandalmagere og Lognejsmede altid finde villige Øren, medens Sandheden sjælden bliver hørt eller undersøgt.

Under disse Omstændigheder er det glædeligt af og til at finde Mænd, som vove at udtale sine Anskuelser og Sagtagelser uden Frygt, hvad Følgerne end ville blive. En saadan Mand er Ex-Kongresmand Bean, hvis Anskuelse om de Sidste-Dages Hellige vi nylig have offentliggjort i Scandinaviens Stjerne. Han er nylig bleven angreben af sine Venner og sin Omgivelse for denne sin frie Udtalelse om Mormonerne og gif derfor videre i sit Forsvar.

Nedenstaaende er et Uddrag af en Samtale mellem Hr. Bean og en Del andre Herrer, medens de sad paa Hotel Lafayette i New York, hvor han for nærværende opholder sig. Selskabet bestod af en Del paa Hotellet boende Gæster og andre Besøgende, som hændelsesvis vare komne ind, hvilke alle vare meget interesserede i Samtalen. Den begyndte med, at en Herre sagde til Hr. Bean:

„Jeg horer De er fra Arizona.“

„Ja, jeg er.“

„Har De taget Ophold her i Byen?“

„Lige for Tiden.“

„Er De ikke gjenvalgt til Kongressen denne Gang?“

„Nej, min Herrel“

„Hvorledes gif det til?“

„Jeg fik ikke Stemmer nok.“

„Der siges Mormonerne forhindrede Dem.“

„De stemte ikke for mig, de kastede deres Stemmer for den demokratiske Kandidat.“

„Dog saa jeg en Beretning i „New-York Herald“, hvor De omtaler dem paa en hæderlig Maade. Hvorledes forholder dette sig?“

„Det er min Sædvane at omtale en Mand saaledes som jeg finder ham, og jeg gjør det saamme med Hensyn til et Samsund.“

„Men jeg kan ikke begribe hvorledes noget godt kan siges om dem.“

„Dette er fordi De ikke kjender dem. Jeg gjør, og i dette Stykke er jeg foran dem.“

„Mener De da dermed at sige, at de ere et godt Folk?“

„Ja, det gjør jeg. Jeg vil ikke sige det om enhver af dem, thi jeg formoder, der er sorte Faar iblandt dem ligesom iblandt enhver anden Flok, men

jeg har kjendt mange af dem i flere Aar, og jeg betragter dem, for at bruge de Handlendes Udtryk, at være „rent Uld og fuld Bredde“.

„Er det muligt!“

Efter videre Spørgsmaal svarede Hr. Bean:

„For at vise Dem, hvad Slags Folk de ere, vil jeg fortælle Dem, hvorledes de behandlede mig sidste Efteraar, medens jeg rejste omkring for at vinde Stemmer. Jeg indlogerede hos en Mormon ved Navn Salomon i Salomonsville ved Gilasfoden, og han behandlede mig med al den Venlighed, jeg kunde ønske mig. Jeg kunde ikke rejse videre paa Grund af, at jeg manglede en Befordring. Jeg underrettede ham om min Forlegenhed, hvortil han svarede: „Hr. Bean! jeg kan ikke stemme for dem; men Alt, hvad jeg har, staar til Deres Tjeneste.“ Han forsynede mig med Befordring og Kuff og enhver Ting, som behøvedes for min lange og ubehagelige Rejse, og han gjorde det med en Villighed og venlige Følelser, som jeg aldrig skal forglemme. Den Slags Folk bestaar Mormonerne i Arizona af.“

„Men gjør de ikke Forstyrrelse i Samfundet?“

„Nej! De have nedsat sig paa Steder, som tidligere var et Øde, men nu er forsynnet med Frugttræer og frembringer Sæd og Græs, hvilket vandtes med Stromme, som de have ledet fra deres oprindelige Løb ved Kanaler, som vilde have kostet ethvert andet Folk Tusinder af Dollars, men som de gravede ved forenet Arbejde, idet de arbejdede som Brødre af én Tro.“

„Hvorledes forholder det sig med deres Polngami?“

„Mormonerne i Arizona ere, saavidt mig er bekjendt, Monogamister i deres Liv, i al Fald med kun faa Undtagelser. De passe sine egne Forretninger og lade deres Raboers Hustruer være i Fred, de leve i Enighed og opdyrke Landet; og hvad deres Tro angaar, da bekjærer jeg mig ikke derom. Jeg blev opdraget som Kongregationalist; jeg tilhører ikke nogen Kirke og er ikke i nogen Henseende Mormon, men jeg har erfaret nok i Verden til at have Medlidenshed med mine Medmennesker, og jeg har levet længe nok til at lære, at jeg ikke kjender alle Ting. Jeg troer ikke, jeg har Ret til at opstille min Religion som Beviser for alle Andre. Mormonerne forhindrer ikke mig i min Religion, og jeg ønsker ikke at forstyrre dem i deres. Denne er en vid Verden, min Ven! og der er Plads nok for os alle med vore forskjellige Begreber. Jeg fordrer Frihed til at tænke og tale, og jeg er villig, at Andre skulle nyde samme Rettighed.“

„Men ere de ikke en Slags Trælle, der ere tvungne til at gjøre som deres Præster byder dem.“

„Nej, De kan tro, de ere ikke. Den Slags Folk, som kan gaa ind i Arizona's øde Egne og opbygge Stæder og Byer fra sin første Begyndelse og forsvare sig imod de vilde Indianere og andre Vanskeligheder, som Ingen uden de, der stole paa sig selv, kan overvinde, kunne ikke gjøres til Slaver under nogen Magt.“

„Hvorledes da med Hensyn til Kvinderne?“

„Derjom De havde set nogle af de Beje, som gaa over Bjærgene, som jeg har set, hvilke forbinde deres Byer med den civiliserede Verden, ved hvis Anlæg Kvinder understøttede deres Mænd og Brødre, og havde været Vidne til

deres Hengivenhed til Hjemmet og Virksomheden i Familie-Kredsene, da vilde De forandre Deres spottende Mening om Mormon-Kvinderne."

"Men de ere ikke Kristne ere de?"

"Hvorfor ikke? De ere det mest religiøse Folk paa dette Kontinent. De have stærkere Tro paa Kristus end I, som sværge ved hans Navn. De holde deres Bønner og Søndagsforsamlinger foruden andre Forsamlinger i Ugens Lob, og Kvinderne have deres Forsamlinger, som de kalde Hjelpeforeningsmøder, hvor de tale om Religion og arbejde for at hjælpe de Fattige."

"Er det Meningen, at De tror paa deres Bekjendelse?"

"Nej! aldeles ikke. Jeg stemmer hverken med dem i deres Lære om Polygami eller andre af deres Lærdomme, men jeg har set deres Oprigtighed, og jeg ønsker ikke at nedrive dem, fordi de tror forskjellig fra mig?"

Han fortalte derpaa en Tildragelse, som fandt Sted sidste Efteraar, hvilket er Værd at omtale. Da han rejste fra Salomonsville til Fort Bowie nær ved den hvdilige Pacifik-Jærnbane, kom han til to smaa Dreng, der havde lejet sig paa Orkenen og vare i Færd med at tillave deres Aftensmad. En Stegepande med nogle Stykker Flæsk, en Kande med Kaffe og to Blikkopper til at drikke af, betjente dem ved Maaltidet. Deres Bogn var fuld læsjet, og de kjørte en Befordring med otte Muler. Hr. Bean standsede og spurgte:

"Hvem ere I med, Dreng?"

"Ingen!" var Svaret.

"Hvor gammel er Du?"

"Ti Aar."

"Hvor gammel er den anden Dreng?"

"Otte Aar."

"Er han Din Broder?"

"Ja, han er."

"Hvor er Ederes Fader?"

"Han er død."

"Og Ederes Moder er Enke?"

"Ja hun er."

"Hvor skal i kjøre hen?"

"Vi kjører Fragt til Bowie."

"I kan jo ikke læse og læse af."

"Nej, men de læser Bognen for os ved Gila og Folkene i Bowie læser af."

"Men bevar os, nu ere Mulerne paa Græs, og I kunne ikke naa og lægge Seletøjet paa eller give dem Bislerner i Munden!"

"De kjender mig allesammen, og om jeg kalder paa dem, saa kommer de paa Minuten, jeg staar da op paa et Hjul og lægger Seletøjet paa dem."

"Ere I ikke bange for at være alene ude paa denne store Orken?"

"O, nej! Vi ere ikke i nogen Fare."

"Den lille Mand smilede med den største Tillid. Deres Moder havde tre andre Børn, og disse Dreng kjørte Fragt fra Gila til Bowie, en Distance paa omtrent 18 Mile, for at forsyne deres Moder; de tillavede deres egen Mad og alt dette med Tro og Tillid til Gud og deres egen Mod."

Hr. Bean erkjendte, at han blev bevæget ved Synet; men fik et fornøjet Haab om Menneskeslægtens og sit Lands Fremtid. Han sagde: „Derjom der opdrages saadanne Mænd som disse, da er der Haab for vort Land og Materie i Verden til at lave Helte og Patrioter af. Disse vare Afkom af de foragtede Mormoner. Jeg skal fortælle Dem, at jeg ikke vil sidde stille og høre dem ilde omtalt efter alt det, jeg med mine egne Øjne har set af dette Folks Selvfornægtelse, Taalmodighed, Udholdenhed og Mod og deres ærlige Beskæftigelse; jeg har altid haft Mod til at sige min Mening, og jeg vil ikke træde tilbage paa denne Tid af mit Livsløb.“

En Epistel.

(Sluttet fra Side 71.)

Processen mod Kirken.

Som vi vide vedtog Kongressen i sin sidste Termin en Lov, under hvis 15de og 17de Paragraf det vedbærende Emigrationsfond og Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige erklæres for opløste og det paalægges de Forenede Staters General-Advokat at foretage saadanne Skridt i Territoriets Højesteret, som behøves for at gjøre Ende paa disse Affærer.

Overensstemmende med denne Instruction begyndtes Sagen mod Emigrationsfondet og dets Bærger, og Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige og dens foregibne Bærger fordrende, at disse to Anklagede overdrager de Forenede Stater store Summer af de Ejendomme, de siges at være i Besiddelse af. Medens dette skrives er der endnu ikke foretaget andet, end at Klagerne ere blevne besvarede i Retten. Hvad det endelige Resultat vil blive, kan man naturligvis ikke sige; men det er vor Pligt at omtale dette og lade de Hellige vide, hvorledes Sagerne staa.

Som vi alle vide, blev Emigrationsfondet oprettet for at hjælpe de fattige Hellige i deres Bestræbelser for at blive samlede med deres Kostende; i dette Øjemed have de godgjørende Hellige

stjænknet af deres Midler til Fondet; men ingenfinde har det ejet nogen Grundejendom eller personlig Ejendom med Undtagelse af hvad det behøvede fra Aar til Aar. Derimod har Kirken ejet en Del Ejendom, Gaver af ærlige, retskafne Mennesker, der ønskede at fremme vor Frelseres Jesu Kristi Evangelium. De Forsøg, Regjeringen nu gjøre for at konfiskere disse Foreninger, ere noget, der ikke før er set i vor Kirkes Historie, og vistnok er det eneste staaende i dette Lands Historie. Naar vi sige, at vi agte at følge disse Sagers Udvikling med Interesse, da vil de Hellige let kunne forstaa, at det ikke alene er for de Ejendommers Skyld, hvor om Spørgsmaalet drejer sig, men for de Brænder, som staa paa Spil.

Vore Kolonier i Arizona.

De Nyheder, der ere indløbne fra Arizona, ere meget opmuntrende, og med Glæde bemærke vi, at Folket i St. John og Woodruff have overvundet nogle af de Besværigheder, det har haft at bekæmpe og som meget forværrede dets Stilling. Alle Efterretninger fra disse Stæve lode gunstige.

I Idaho.

Uagtet vort Folk i Idaho betaler Statter og understøtter Skolerne, er

det dem dog ikke tilladt at fungere som Lærere eller Skolelærere. Heller ikke kan Rogen af vor Tro tage den Prøveed, der er foreskrevet af Legislaturen. Folkets Stilling der kan ikke undlade at vække Sympati. Ved den afstøvelige Prøveed ere de berøvede amerikanske Borgeres Rettigheder. Der findes stor Taalmodighed til at finde sig i dette; men den Dag vil komme, da de ville blive befriede fra denne Lov.

I Colorado.

I San Louis Valley, Colorado, anstrænger vort Folk sig for at opdyrke Landet og omgive sig med Livets Nødvendigheder og Behageligheder, og de have været heldige i deres Bestræbelser, hvilket er saa meget mere mærkeligt, som de fleste af dem ere komne fra varmere Klimaer og ere uvante med de Ubegaveligheder, de have at bekæmpe ved Optagelsen af et uopdyrket Land og et uvant Klima. Ligesom de Hellige i Wyoming blive de altid behandlede med Venlighed og Betænk-somhed af deres Naboer og Stats-embedsmændene.

I Mexico.

Vore Kolonier i Mexico gaa rask fremad og tiltage i Styrke baade i Diaz og Suarez. Baade der og i Nærheden af Sierra Madre Bjærgene have vi omtrent 150,000 Acres Tommer- og Agerdyrkningsland. Landet egnen sig godt til Kvægavl, da Græsforterne ere af god Kvalitet, og Klimaet er regelmæssigt; Temperaturen overstiger jældent mere end 24 Grader og gaar jældent lavere end til Fryssepunktet. Landet er vel stiftet til Beboelse, da Jorden, Vandet og Tomret er udmærket. En god Savmølle, hvorpaa faves Brædder og Tagspaan m. m., tilligemed

Hovle- og Vistemaskiner ere i Gang ikke langt fra Suarez, saa at Byggematerialier let kunne erholdes. Vort Folk er stadigt blevet behandlet gjæstfrit og venligt baade af Embedsmændene og Borgerne; de have stedse opmuntret dem til at komme og anlægge Kolonier i Republikken. I Kolonierne i Chihuahua er der Plads nok til flere Hundrede Familier; de kunne leve i Fred og ved Flid snart skabe sig et hyggeligt Hjem.

Den mexikanske Mission aabnedes i 1879, og der findes allerede en stor Mængde indfødte Hellige, der mest ere bosatte i og omkring Nationens Hovedstad: „Mormons Bog“, „En Udvarselkroft“ og mange andre af vore Skrifter ere udgivne i det spanske Sprog og blive ifølge Profetien uddelte blandt Folket. Saaledes bliver Sandheden spredt blandt Israels Sæd ved deres Forsædres Optegnelser og ved Uldster-nes Prædiken.

Alberta-Kolonien.

Efterretningerne fra Præsident Charles D. Card, der bestyrer vor Koloni i Kanada, lyde meget gunstige. Jorden, hvor de bo, siges at være meget frugtbar, og Sæden og Urterne ere af bedste Kvalitet, og der findes udmærkede Græsgange for Kvæget. Kolonien be-reder sig nu til Vinteren og Husene ere snart færdige. De have aabnet en Kulgrube omtrent tre Mile fra deres Koloni, der ligger ved Lees Creek, Alberta, Kanada. Autoriteterne og Befolkningen have behandlet vore Folk med megen Venlighed, og Koloniens Fremtidsudsigter ere fortræffelige. Broder Card vilde være meget glad om nogen af de Hellige, der ønske at forandre deres Opholdssted, vilde komme derud, og maasse vi i Fremtiden ville blive paavirkede til at falde visse Fa-

milier til at rejse derud og hjælpe til at bebygge Landet.

Slutning.

Før vi slutte denne Epistel, kunne vi ikke undlade at udtrykke vore Taknemlighedsfølelser over, at vi leve i en saa herlig Tid, og at Gud har skjænket os sit hellige Præstedømme og tilladt os at deltage i hans store Værk. Vi ere taknemlige, fordi vi tilhøre dette Folk, kaldet de Sidste-Dages Hellige; at vi leve paa en Tid, da Profeter og Apostle ere blevne indsatte i Kristi Kirke, og at Gud har udstrakt sin Arm for at fuldende sine store og herlige Hensigter, der ere blevne forudsagte af hellige Profeter lige fra Verdens Stabelse. I vor Herre og Mesters Jesu Navn bevidne vi, at dette er det store Værk, Profeterne have omtalt, at Gud er dets Grundlægger, og at det vil be-

staa evindeligt, og Alt, hvad der er forudsagt om det, vil blive opfyldt. Zion er grundfæstet og vil blive forløst. Det er vor stadige Bøn til Gud, at hans Folk maa blive trofast i at holde hans Befalinger og gjøre hans Vilje, paa det at de og deres Børn maa være i Stand til at staa trofast til Enden og arve de Betsignelser, der vil blive de Troende tildelt. Dagen er ikke langt borte, da vor Herre og Frelser vil aabenbares i Himlens Skyer, og vi burde stadig have denne store Begivenhed for Øje og af al vor Flid søge at berede os, vore Familier og Jordens Indbyggere, for saa vidt vor Indflydelse strækker sig, for hans herlige Gjenkomst.

Eders Brøder

Willford Woodruff,

paa de tolv Apostles Begne.

Konferencemøde i Aarhus.

Konferencemødet aabnedes Børdagen den 12te November 1887, Aften Kl. 8.

Efterat Konferencens Præsident L. S. Andersen havde foreslaaet Br. P. Petersen til at nedskrive Mødets Forhandlinger og samme var enstemmigt vedtaget, gav han Lejlighed for Forstanderne til at afgive Beretning om Grenene.

Ældste H. J. Nielsen fra Randers Gren, L. P. Eggertsen fra Horsens Gren, J. Hansen fra Døuse Gren og L. S. Andersen fra Aarhus Gren afgave Beretning om deres forskjellige Virkefredse, af hvilken det fremgik, at de Hellige bestræbte sig for at opfylde deres Pligter og leve et godt Liv. Vidnesbyrd om Sandheden er bleven aflagt paa flere Steder og har i nogle

Tilfælde baaret Frugt, idet flere Sjæle ere blevne tillagte til Kirken i de sidst forløbne sex Maaneder. I nogle af Grenene ere Forsamlingerne godt besøgte, medens de paa andre Steder ere mindre godt besøgte. Missionærerne havde ikke været underkastet nogen Forfølgelse, men været tilladt uforstyrret at udføre de Pligter, som paahvile dem. Ældste M. Tollestrup, som arbejder i Aarhus Gren, udtrykte sin Tilfredshed med at virke for Evangeliets Udbredelse. Han ønskede at give Gud Æren for det Gode, som udrettedes ved hans Virksomhed.

Præsident N. C. Flygare glædede sig ved atter at samles med de Hellige paa dette Sted. Han ønskede Herrens Folk, som stræbte efter at forbedre

deres Liv og samle Ligendefæ i Him-
melen. Den Fremgang, som vi gjøre,
er ikke saa iøjnesaldende, dog gaar Bær-
ket fremad med hurtige Skridt, og
Evangeliets forkyndes i alle Dele af
Verden. Vort Medlemsantal her er
kun lille; thi de Hellige udsamlæs aar-
lig fra disse Lande. I Sverrig, som
han flere Gange havde besøgt, siden
han sidst var her, havde der været stor
Fremgang. Alle, som annammede
Evangeliets i disse Dage, nyde de
samme Velsignelser, som nødes i fore-
gaaende Tidsaldere. Frelsningsplanen
er uforanderlig, og Gud kunde ikke
tage den bitre Kalk fra Jesus, da
denne bad ham derom. Vi ere Guds
Afkømt, og han vil føre os tilbage til
sig, dersom vi lyde ham.

Modet hævdes derpaa til næste Dag.

Søndag Form. Kl. 10.

Efterat Modet var aabnet og Nad-
veren var bleven administreret, fremstod
Præsident N. C. Flygare og bekendt-
gjorde den sorgelige Nyhed for For-
samlingen, at Præsident L. S. Ander-
sens Son, Crastus Andersen, var død
ved et Ulykkestilfælde. Han fremlæste
nogle lærerige Bemærkninger i denne
Anledning og viste at en trofast Helligs
Liv og Virksomhed ikke ender med Dø-
den, men fortsættes i den tilkommende
Verden. Afsteden bragte os vel Smerte,
men vi haabede paa et Gjenstyn, idet
vi have faaet Kundskab om de For-
jættelser, som ere givne til de Tro-
faste. Han bad Herren at velsigne
dem, som i dette Tilfælde vare ned-
bøjede i Sorg.

Ældste H. P. Jensen, som arbej-
dede i det Slesvigske, sagde, at Folket
der var ikke meget modtageligt for
Evangeliets, ej heller var der Frihed i
Landet til at forkynde det uhindret,
han var dog villig til at arbejde der,

saa længe det ønskedes, maaste han
kunde blive et Medskab til at bringe
Nogle til Sandheds Erkjendelse.

Præsident L. S. Andersen oplæste
derpaa den samlede Rapport for Konfe-
rencen, hvilken udviste, at der er 455
Medlemmer i samme, 44 vare entigre-
rede, 46 tillagt ved Daab; 4 Forjam-
lingslokaler lejes, hvor der stadig af-
holdes Forjamlinger for Hellige og
Fremmede. Der holdes 210 Stjerner
og Udfigterne ere gode for Evangeliets
Fremgang; han formanede de Hellige
til trofast at opfylde deres Pligter.

Eftermiddag Kl. 2.

Ældste J. P. Sørensen berettede,
at han havde været en Tur paa Als;
men var bleven forvist derfra af Auto-
riteterne, siden havde han arbejdet i
den ydrlige Del af Konferencen, og for
nærværende var han i Odense Gren.
Han talte derpaa en Tid om Indsam-
lingen, som omtales af Profeterne,
ligeledes fremviste han den rette
Daabsmaade, som Bibelen omtaler, og
at Barnebestænkelse kun er et Menneste-
bud og en Afvigelse fra den oprindelige
Daabsmaade.

Præsident Andersen foreslog derpaa
Kirken's Autoriteter til Opholdelse i de
Helliges Tro og Bon i de forskellige
Stillingen, som de indtog i Kirken.

Præsident N. C. Flygare udviste
Virningen af Popularitet. Vi kunde
ikke faa Adgang til at forsvare vor
Sag og blivde hørte for intet; medens
vore Modstandere kunde rejse omkring
og bestride vor Sæde, og Menneskene
vilde give Penge for at faa dem at
høre. Grunden dertil er, at de ere
ukjendte med de rette Forhold og ere
fyldte med Fordomme; af samme Grund
bleve de fordums Hellige martyrede og
brandte som Faller paa Roms Gader.
Det var ikke altid raadeligt at følge

Folkets almindelige Dom, da Minoriteten ifølge Historien ofte havde vist sig at have Retten paa sin Side. Fremholdt derpaa den rette Organisation i Kristi Kirke, som Bevis paa dens Vgthed. Siden Kirkens Udryddelse havde den katolske Kirke anmasset sig Herredomme og udøvet de største Misbrug og Ustyrligheder. Flere Millioner Mennesker blev afslibede som Rjættere. Han bevidnede derpaa, at Gud atter havde oprettet sin Kirke paa Jorden, og at den Lære, Josef Smith ved Guds Naade havde fremfort, var Sandhed og vilde sejre over Mørke og Bankundighed.

Aften Kl. 7.

Ældste N. Larsen, J. A. Henriksen og J. Jacobsen, hvilke nylig vare ankomne fra Utah, udtalte deres Glæde over at være nærværende ved denne Lejlighed og bar Vidnesbyrd om Sandheden af dette Bærk. De havde været bevaret paa deres Rejse hertil, medens Jernbaneulykker havde hændet baade foran og bagefter dem.

Ældste J. Hansen gjorde derpaa nogle Bemærkninger om Naaden, hvorpaa de fordums Hellige erholdt Visshed om Sandheden, og om at Kristus levede, og at Herren da havde talet til Folket ved Profeter. Den sanne Fremgangsmaade var den, som Herren nu havde valgt, idet han oprejste Profeten Josef Smith og gjengav Evangeliet i vor Tid.

Præsident N. C. Flygare ønskede at tale paa en tydelig og forstaaelig Maade, saa de Tilstedeværende kunde fatte vore Principer. Han fremviste den store Forskjel, som findes i Verden blandt de forskjellige Religioner. Nogle troede det var syndigt at bruge sin Fornuft i religiøse Sager; Andre mene at alle Religioner kunde udledes af Bibelen; Nogle mene at alle Sæfter kunde blive frelst hver paa sin Vis, og at det var lige meget, hvilken Tro de havde. Han fremsatte derpaa Frelsingsplanen og Kristi Forløsning og Mission, som en Fyldestgjørelse for Adams Fald og Overtrædelse. Gud aabenbarede sig i fordums Dage, saalænge han havde et Folk paa Jorden, som vilde adlyde ham, og Kristus sagde til Petrus, at dette var Klippen, hvorpaa han vilde bygge sin Menighed. Kornelius kunde ikke blive frelst uden Daab, uagtet hans Bon og Almiser vare opkomne for Gud, og ligesaa lidt kunde noget andet Menneske. Ligesaa lidet som tre Skovle Jord begraver den Døde, saa lidet vil nogle Draaber Vand begrave den Troende. Born behøve ikke at døbes; thi Arvesynden er borttaget i Kristus, og Jagen vil blive krævet til Ansvar for Adams Overtrædelse. Han fremsatte derpaa vor Anskuelse om Naaden, hvorpaa de Døde, som ikke i dette Liv vare døbt, kunde blive frelst og bragte tilbage i Faderens Nærverelse.

Konferencemødet blev derpaa hævet til ubestemt Tid.

Blandinger.

„Herrens Hær“ er Navnet paa en Slags Konkurrent til „Frelsens Hær“. Stifteren er en ung, dansk Mand, der har udnævnt sig selv til „General“ og samlet en Stab af Officerer om sig, medens de vente paa de menige Soldater, der

skulle udfylde Hærens Rækker. Grunden til den nye Hærs Dannelse er, efter hvad man kunde faa ud af et paa „Sortedamslund“ afholdt Møde, at Chefen for denne hævder, at det er bedre, at danstfødte Folk søge at faa Kjøbenhavn's bredere Lag af Befolkningen til at søge den kristne Tro, end at dette skal blive gjort af svenske og engelske Soldater af „Frelsens Hær“.

— Ved Auktion i London over Hertugen af Crawfords Bibliothek kom den saakaldte Mazarin-Bibel, eller rettere Guttenbergs-Bibel, under Hammeren. Denne Bibel var den første Bog, der blev trykt med bevægelige Metalttyper; den var endnu prydet med samme Egetræs-Indfatning, som den havde faaet kort efter Trykningen. Den blev udbudt for 605 £strl. (ca. 12,500 Kroner), men opnaaede af en Antikvar Quarith et Tilbud af 2650 £strl., eller 47,700 Kroner.

Dødsfald.

— Efter 11 Dages Sygeleje døde Ole Pedersen af Brigham City, Utah, den 25de September d. A. Han var født i Brandsby paa Fyen den 18de April 1812. I Aaret 1869 emigrerede han i Forening med sin Hustru til Utah, hvor han levede og døde som en trofast Sidste-Dages Hellig.

— Den 24de Oktober 1887 afgik Eldste Erasmus Andersen af Ephraim, Utah, ved Døden formedelst et Ulykkestilsælde. Han var her paa Mission for cirka 1½ Aar siden, men maatte rejse hjem paa Grund af daarlig Helbred. Han efterlader Kone og 5 Born, som meget føle Tabet af en kærlig Forløber og trofast Fader. Hans Fader, E. S. Andersen, er her for nærværende paa Mission. Vi føle dybt Sympati med de Bedrovede i deres store Sorg over den uventede Bortgang.

— Kirkens Arkitekt Truman O. Angell afgik ved Døden i Saltjøstaden den 16de Oktober 1887 i en Alder af 77 Aar 4 Maaned og 11 Dage. Templet i Saltjøstaden vil staa som et udbodeligt Minde om hans Dygtighed.

— Den 19de Oktober 1887 døde Martha Jensen Mouson i Hyrum, Utah, i en Alder af 84 Aar. Hun var født i Svendborg, annammede Evangeliet i Svenstrup paa Sjælland, hvorfra hun emigrerede i 1853. Hun døde trofast og elsket af sin Omgivelse.

I n d h o l d.

En Epistel til Medlemmerne i Jesu	En Epistel	75
Kristi Kirke af Sidste-Dages	Konferencemøde i Aarhus	77
Hellige 65	Blandinger	79
Red. Bem.:	Dødsfald	80
Et frimodigt Forsvar 72		

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af N. C. Fingare, Lorentzensgade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording (B. Petersen).